

Vrijwillige verschijning zijdens
appellante

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie,
Wilhelminaplein,
Willemstad,
CURAÇAO.

HOGER BEROEP WARBES ZAAK

Geeft respectvol te kennen:

Ruben Ernesto PEREA RUIZ, appellant, hierna: '*Perea*', ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens appellant op te treden en die met name ook verklaart door hem gemachtigd te zijn om namens hem dit beroepschrift te ondertekenen.

1. Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, meer bijzonder de Minister/Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie (hierna: de 'Minister', de 'Staatssecretaris' of de 'IND'), gevestigd te Bonaire ten kantore van RCN, Centrumgebied Kralendijk, Bonaire.
2. Appellant tekent bij deze hoger beroep aan tegen het vonnis van het GIEA Bonaire d.d. 27 februari 2020 (hierna ook het '*vonnis a quo*'). Zie prod. HB-1.

Drie opmerkingen vooraf

3. A. Art. 9 lid 1 sub b WarBES kan geen dode letter zijn. Het Gerecht en het Hof mogen in het bestuursrecht dus niet schromen de redelijkheid en billijkheid van de wet zelf te beoordelen. Aan algemene rechtsbeginselen *hoort* te worden getoetst.
B. Het Gerecht en het Hof mogen het creëren van nieuwe jurisprudentie niet uit de weg gaan op grond van de overweging dat er nog geen (oude) jurisprudentie is.
C. Er is voor het bestuur geen rechtsvrije ruimte, aldus Hoge Raad president Feteris (zie HB-2). De rechterlijke macht is de enige staatsmacht die het bestuur binnen de grenzen van het Recht kan houden. De enige juridische rechtstandaard die in onze rechtsorde van kracht is en waaraan het Gerecht en het Hof kunnen en behoren te toetsen, is het mensenrecht zoals neergelegd in de mensenrechtenverdragen. Het is een gebrekkige standaard, maar het is de enige die we hebben. Beter een gebrekkige standaard dan helemaal geen standaard.

Grievens

Na het voorgaande kunnen de grieven als volgt worden geformuleerd:

Grief 1

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 2 dat 'aangenomen' moet worden dat de IND de afwijzing van Perea's verblijfsaanvraag [in bezwaar] op goede gronden heeft gehandhaafd, omdat het GIEA het beroep in de corresponderende zaak tussen de werkgever (hierna: '*ECCS*') en de Minister van SZW ongegrond heeft verklaard.

Toelichting

Het GIEA ziet zelf kennelijk ook in dat er in deze r.o. iets gekst wordt gezegd, omdat er staat dat 'aangenomen moet worden' dat de IND de afwijzing van Perea's verblijfsaanvraag op goede gronden (in bezwaar) heeft gehandhaafd (m.a.w. het GIEA 'neemt aan' dat de Bob van de IND wel goed gemotiveerd zal zijn, omdat het GIEA het beroep tegen de TWV-aanvraag heeft afgewezen). Dit is vreemd, omdat de twee *in wezen* niets met elkaar te maken hebben.

Voorts is het zo dat 'aannemen' dat iets goed gemotiveerd is, niet hetzelfde is als uitleggen waarom het al of niet goed gemotiveerd is. Het GIEA wijst dus af omdat 'aangenomen' wordt dat het bestuur wel op goede grond zal hebben afgewezen. Wow!

Dit soort rechtspraak is wel efficiënt. Dat is 'standrecht' echter ook!

Bovendien, bedenk *ten eerste* dat de corresponderende zaak tussen ECCS en SZW een separate rechtszaak is en dat het GIEA er in die separate zaak volkomen naast kan zitten (gelijk wij in die separate zaak in hoger beroep ook betogen). De 'aanne' van het GIEA is dus *voorbarig*.

En, *ten tweede*, is het 'aannemen' dat het bestuur een afwijzende Bob wel goed gemotiveerd zal hebben, omdat het GIEA in een separate zaak een heel ander beroep afwijst, geen deugdelijke motivering. In feite is het helemaal geen motivering.

Vonnissen horen te zijn gemotiveerd, anders kan men er geen beroep tegen aantekenen. Dit is een basisregel van rechtspraak. Van het GIEA mag minimale zorgvuldigheid verwacht worden. Die is in het vonnis *a quo* niet te vinden.

Zowel het bestuur als het Gerecht heeft elke zaak apart te behandelen. In ALLE rechtszaken (en bij ALLE aanvragen) dienen steeds mensenrechten als rechtstandaard te worden gehanteerd. Er is geen rechtsvrije ruimte voor het bestuur, maar ook niet voor het Gerecht. Het kan dus geen automatisme zijn dat als in de corresponderende zaak tegen SZW de afwijzing van de TWV door het GIEA gegrond wordt verklaard, dus ook de afwijzing van de VB-aanvraag in de zaak tegen de IND gegrond wordt verklaard, zonder enige motivering en zonder enige overweging t.a.v. het beroep op mensenrechten en het algemeen rechtsbeginsel van redelijkheid en billijkheid.

Wij erkennen dat er een nauw verband bestaat tussen de TWV- en de VB-aanvraag. Het bestuur maakt ook misbruik van dit verband door *enerzijds* bij de behandeling van een TWV-aanvraag niet in te gaan op een beroep op mensenrechten (op de grond dat het bij de TWV-aanvraag 'slechts' om 'arbeidsmarktbescherming' gaat en niet om het verblijfsrecht waar zulk beroep wel aan de orde kan worden gesteld) en dan *anderzijds* bij de VB-aanvraag niet in te gaan op het beroep op mensenrechten op de grond dat er geen TWV is toegewezen. De IND wijst dan dus af, omdat de VB-aanvrager geen werk en dus geen inkomsten heeft, zodat zijn beroep op mensenrechten 'dus' ook ongemotiveerd gepasseerd wordt. In het IND-Verweerschrift IEA in deze zaak staat dit ook letterlijk (zie blz. 2, punt 7, laatste volzin): '*De door verzoeker aangehaalde artikelen uit de diverse mensenrechtenverdragen [...] maken dan ook geen onderdeel uit van de besluitvorming en dienen daarom verder buiten beschouwing te worden gelaten*'.)

Lust men nog peultjes?

Dat het bestuur zo'n 'één tweetje' met mensen speelt, is al erg genoeg. Maar het Gerecht zou hier hevig door geschokt horen te zijn. Van dusdanige schok is in het vonnis *a quo* echter niets te merken. Integendeel, het GIEA 'neemt aan' dat het 'één tweetje' goed is opgezet!

Wij bieden onze verontschuldigingen aan dat wij dit zo hard en scherp moeten zeggen, maar het gebeurt nu eenmaal voor onze ogen. En als wij hierover zouden zwijgen, dan maken wij dezelfde ethische fout als de IND en het GIEA. In dit verband wordt verwezen naar prod. HB-3, een artikel, getiteld: '*De WavBES: Een misdaad tegen de Menselijkheid*'.

Perea beroept zich op: klemmende redenen van humanitaire aard omdat hij lijdende is aan longkanker; de overmachtsituatie waarin hij zich bevond, omdat de afwijzing van zijn eerste VB-aanvraag hem nooit heeft bereikt; het feit dat hij heeft meebetaald aan de volksverzekering ter dekking van ziektekosten, de vergoeding waarvan hij zal verliezen door afwijzing van de onderhavige VB-aanvraag; art. 6 IVBPR (het recht op leven, waarvan het recht op arbeid een afgeleide is, terwijl Perea momenteel bovendien ook letterlijk vecht om het behoud van zijn leven!); art. 7 IVBPR het verbod om mensen onmenselijk te behandelen (het is onmenselijk om de VB-aanvraag af te wijzen, omdat als gevolg daarvan zijn medische behandeling zal worden stopgezet; dit is ook onbillijk); het is discriminatoir (art. 26 IVBPR) om Perea's medische behandeling stop te zetten, omdat de medische behandeling van een nationale burger in vergelijkbare situatie niet zou worden stopgezet; zijn beroep op art. 6 IVESC (het vrij recht op arbeid); art. 9 IVESC (het recht op sociale zekerheid) en art. 12 IVESC (het recht op gezondheid).

Het beroep op al deze mensenrechten mogen de IND en het GIEA in deze separate zaak niet ongemotiveerd (!) naast zich neerleggen, alsof ze niet bestaan en er geen beroep op is gedaan. Terecht roept de Hoge Raad president Feteris het bestuur tot de orde, omdat het bestuur een rechtsvrije ruimte claimt die het niet heeft. Maar dit is natuurlijk ook een duidelijke hint naar het Gerecht. Ook het Gerecht heeft geen rechtsvrije ruimte. Sterker nog, het Gerecht is de enige instantie die tot taak heeft en daartoe ook de staatsmacht heeft gekregen om het bestuur binnen de grenzen van het Recht te houden. Als het Gerecht dit niet doet, is het Gerecht medeplichtig aan het creëren van een steeds groter wordende rechtsvrije ruimte voor het bestuur dat op gegeven moment niet anders meer kan worden geduid dan 'fascistoïde legisme'.

Het spijt ons. Deze zaak is daar een voorbeeld van.

Zo'n 75 jaar na de Tweede Wereldoorlog heeft de Hoge Raad erkend onjuist gehandeld te hebben in het Toetsingsarrest van 1942, waarin de HR van destijds oordeelde niet de innerlijke waarde van de door de Duitse bezetter uitgevaardigde verordeningen te mogen beoordelen. Dit was een vrijbrief voor de Duitsers om hun gang te gaan. Na de oorlog zijn echter de mensenrechten geherformuleerd en zijn de artt. 93 en 94 in de Grondwet opgenomen. Nog later is art. 9 lid 1 sub b WarBES in de wet opgenomen, op grond waarvan het Gerecht ALLE besluiten van het bestuur mag toetsen aan algemene rechtsbeginselen, waaronder dus ook het beginsel van redelijkheid en billijkheid. Het is niet redelijk en billijk om Perea's kans op overleven te verkleinen door dusdanig te beslissen dat de vergoeding van de ziektekosten die hij nu nodig heeft om te overleven en waar hij premies ziekteverzekering voor heeft betaald, stop te zetten.

Tijdens mondelinge behandeling hebben wij vergelijkbare opmerkingen gemaakt zonder zover te gaan om te spreken van 'fascistoïde legisme'. Dit is redelijk, omdat, alvorens een ander te beschuldigen, men hem eerst de kans moet geven het redelijke en billijke te doen. Wij richten deze beschuldiging ook niet tegen de IND-medewerkers. Zij zijn bang hun baan te verliezen, als zij niet de opdrachten van hun meesters uitvoeren. Ook zij zijn verantwoordelijk, maar aan hen is niet de staatsmacht toegekend om hun meerderen binnen de grenzen van het Recht te houden. Dit is wel het geval voor het GIEA. De beschuldiging staat.

Heel specifiek, de beschuldiging staat tegen rechter mr. D. Haan.

Wij zijn van mening dat niet alleen het Hof het vonnis *a quo* dient te vernietigen, maar dat de Hofpresident hem erop attent dient te maken dat er in het Gerecht geen rechtsvrije ruimte kan zijn. Aan een beroep op mensenrechten en de redelijkheid/billijkheid mag door het Gerecht nooit ongemotiveerd voorbij worden gegaan.

Geredetwist kan worden of de term 'fascistoïde legisme' deze aanval op onze rechtsstaat (niet een 'wetstaat') wel goed omschrijft. Immers zo erg als vóór en vooral tijdens de Tweede Wereldoorlog is het nog niet. Dat is correct. Maar de tendens is er wel en hetgeen het GIEA in deze zaak heeft gedaan overschrijdt de grenzen van het aanvaardbare. In die betekenis wordt de term hier gebruikt. Ondergetekende kent geen betere term.

Dit is onze weloverwogen mening. Wij kunnen hier niet langer over zwijgen. Noch is dit de eerste keer dat rechter Haan de grenzen van het aanvaardbare heeft overschreden. In een andere zaak hebben wij er in hoger beroep melding van gemaakt dat hij tijdens mondelinge behandeling IEA op luide toon te kennen gaf: '*Vreemdelingen horen hier niet thuis!*', maar dit niet in het vonnis had opgenomen, zodat wij daar in hoger beroep geen grief tegen konden formuleren. Ons is onbekend of het Hof hem hierover heeft aangesproken, maar het spreekt voor zich dat een rechter die er zo over denkt, niet onbevooroordeeld over vreemdelingen-procedures kan oordelen.

Het vonnis *a quo* in de onderhavige procedure toont dit aan.

Conclusie: De 'aannee' van het GIEA is ongemotiveerd en onjuist.

Grief 2

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3 dat Perea een VB-aanvraag kan indienen, indien hij meent om klemmende redenen van humanitaire aard daartoe aanspraak op te kunnen maken.

Toelichting

Het is onduidelijk waarom het GIEA deze overweging toevoegt. In de corresponderende zaak tussen ECCS en SZW hebben wij als productie V de e-mail wisseling tussen ondergetekende en de IND overgelegd, waarin gevraagd werd of het mogelijk was een tijdelijke vergunning op humanitaire grond aan Perea toe te kennen. De IND heeft ons schriftelijk geantwoord dat zulks NIET mogelijk is (zie prod. HB-4). Het GIEA kent deze productie en voegt deze overweging toe?

Hoe is dit te begrijpen? Wij lezen hierin een waarschijnlijk onbewuste poging om de verantwoordelijkheid voor de onmenselijke beslissing in deze zaak af te schuiven op de advocaat. Hij had zijn cliënt beter moeten bijstaan door een verblijfsaanvraag op grond van klemmende redenen van humanitaire aard in te dienen. Ook de Minister geeft te kennen wel mee te voelen met Perea, maar dat hij de ingediende aanvraag t.b.v. Perea wel gedwongen is af te wijzen, o.a. omdat Perea ouder is dan 45 jaar en het een zgn. nieuwe zgn. 'eerste aanvraag' betreft, zodat ook hem geen blaam treft. Ook de medewerker van de IND (die letterlijk zelf heeft aangegeven dat er geen mogelijkheid was om voor Perea op grond van klemmende redenen van humanitaire een tijdelijke VB af te geven) zingt mee in dit koor. In het Verweerschrift merkt hij op dat de ingediende aanvraag niet anders mag worden toe- of afgewezen dan binnen het kader van de aanvraag (zie blz. 2, punt 7). En, men raadt het al, hij (althans de Staatssecretaris op zijn advies) moet afwijzen, omdat er geen TWV is afgegeven.

Niemand treft blaam. De advocaat is een domkop! Hij had het anders moeten aanpakken, dan zouden zij allemaal wel hebben meegewerkt! Zij allen vergeten dat het de Minister van SZW was die de eerste TWV-aanvraag afwees (volstrekt niet op meevoelende wijze), dat het wederom de Minister SZW was die de tweede TWV-aanvraag afwees (waarin van enige meeleven zo mogelijk nog minder sprake was; neen, de aanvrager ECCS werd ervan beschuldigd misbruik te willen maken!) en dat het vervolgens de IND was die de tweede VB-aanvraag afwees (en voor zover wij weten op de eerste nooit beschikt heeft). Dit terwijl de Minister van V&J een discretionaire bevoegdheid is gegeven in art. 9, lid 1 sub c WtuBES, zodat hij op grond van klemmende redenen van humanitaire aard de VB-aanvraag had mogen toewijzen. M.a.w. de IND is helemaal niet verplicht om af te wijzen. Art. 5.48 BtuBES, waarnaar de IND verwijst om aan te geven dat zij geen andere keus hebben dan om af te wijzen, is van lagere rang dan de WtuBES. De Minister van V&J c.q. de IND kan ALTIJD toewijzen (ook tegen lagere wetgeving in), omdat het WtuBES-artikel discretionair is geformuleerd! Bovendien, kan ook de IND Perea's beroep op verscheidene mensenrechten op zijn minst in overweging nemen en daaraan toetsen om vervolgens te beslissen dat inderdaad toegewezen moet worden. De IND kiest er echter voor om het beroep op mensenrechten volkomen buiten beschouwing te laten!

De gepoogde schuld-afschuiverij is onoprecht.

Kort en goed, zowel bij de Minister van SZW, als bij de IND (de Minister c.q. Staatssecretaris van V&J) als bij het GIEA ontbreekt de wil om toe te wijzen. Het betreft immers een vreemdeling! Dat zijn geen mensen. Daartegen mag gediscrimineerd worden en het is niet erg als ze doodgaan. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat deze wil zou veranderen als een ander soort aanvraag zou worden ingediend, die bovendien, aldus de IND zelf, niet mogelijk is.

Nogmaals: lust men nog peultjes?

Wie een betere term kent dan 'fascistoide legisme', wordt verzocht ons te verlichten.

Wij zijn verbijsterd dat dit zo gaat. Ons verstand is niet ontwikkeld genoeg om dit te begrijpen.

Conclusie: Inzake deze grief wordt gerefereerd aan de wijsheid van het Hof.

Lust men nog peultjes?

Dat het bestuur zo'n 'één tweetje' met mensen speelt, is al erg genoeg. Maar het Gerecht zou hier hevig door geschokt horen te zijn. Van dusdanige schok is in het vonnis *a quo* echter niets te merken. Integendeel, het GIEA 'neemt aan' dat het 'één tweetje' goed is opgezet!

Wij bieden onze verontschuldiging aan dat wij dit zo hard en scherp moeten zeggen, maar het gebeurt nu eenmaal voor onze ogen. En als wij hierover zouden zwijgen, dan maken wij dezelfde ethische fout als de IND en het GIEA. In dit verband wordt verwezen naar prod. HB-3, een artikel, getiteld: *'De WavBES: Een misdaad tegen de Menselijkheid'*.

Perea beroept zich op: klemmende redenen van humanitaire aard omdat hij lijdende is aan longkanker; de overmachtsituatie waarin hij zich bevond, omdat de afwijzing van zijn eerste VB-aanvraag hem nooit heeft bereikt; het feit dat hij heeft meebetaald aan de volksverzekering ter dekking van ziektekosten, de vergoeding waarvan hij zal verliezen door afwijzing van de onderhavige VB-aanvraag; art. 6 IVBPR (het recht op leven, waarvan het recht op arbeid een afgeleide is, terwijl Perea momenteel bovendien ook letterlijk vecht om het behoud van zijn leven!); art. 7 IVBPR het verbod om mensen onmenselijk te behandelen (het is onmenselijk om de VB-aanvraag af te wijzen, omdat als gevolg daarvan zijn medische behandeling zal worden stopgezet; dit is ook onbillijk); het is discriminatoir (art. 26 IVBPR) om Perea's medische behandeling stop te zetten, omdat de medische behandeling van een nationale burger in vergelijkbare situatie niet zou worden stopgezet; zijn beroep op art. 6 IVESC (het vrij recht op arbeid); art. 9 IVESC (het recht op sociale zekerheid) en art. 12 IVESC (het recht op gezondheid).

Het beroep op al deze mensenrechten mogen de IND en het GIEA in deze separate zaak niet ongemotiveerd (!) naast zich neerleggen, alsof ze niet bestaan en er geen beroep op is gedaan. Terecht roept de Hoge Raad president Feteris het bestuur tot de orde, omdat het bestuur een rechtsvrije ruimte claimt die het niet heeft. Maar dit is natuurlijk ook een duidelijke hint naar het Gerecht. Ook het Gerecht heeft geen rechtsvrije ruimte. Sterker nog, het Gerecht is de enige instantie die tot taak heeft en daartoe ook de staatsmacht heeft gekregen om het bestuur binnen de grenzen van het Recht te houden. Als het Gerecht dit niet doet, is het Gerecht medeplichtig aan het creëren van een steeds groter wordende rechtsvrije ruimte voor het bestuur dat op gegeven moment niet anders meer kan worden geduid dan 'fascistisch legisme'.

Het spijt ons. Deze zaak is daar een voorbeeld van.

Zo'n 75 jaar na de Tweede Wereldoorlog heeft de Hoge Raad erkend onjuist gehandeld te hebben in het Toetsingsarrest van 1942, waarin de HR van destijds oordeelde niet de innerlijke waarde van de door de Duitse bezetter uitgevaardigde verordeningen te mogen beoordelen. Dit was een vrijbrief voor de Duitsers om hun gang te gaan. Na de oorlog zijn echter de mensenrechten geherformuleerd en zijn de artt. 93 en 94 in de Grondwet opgenomen. Nog later is art. 9 lid 1 sub b WarBES in de wet opgenomen, op grond waarvan het Gerecht ALLE besluiten van het bestuur mag toetsen aan algemene rechtsbeginselen, waaronder dus ook het beginsel van redelijkheid en billijkheid. Het is niet redelijk en billijk om Perea's kans op overleven te verkleinen door dusdanig te beslissen dat de vergoeding van de ziektekosten die hij nu nodig heeft om te overleven en waar hij premies ziekteverzekering voor heeft betaald, stop te zetten.

Tijdens mondelinge behandeling hebben wij vergelijkbare opmerkingen gemaakt zonder zover te gaan om te spreken van 'fascistisch legisme'. Dit is redelijk, omdat, alvorens een ander te beschuldigen, men hem eerst de kans moet geven het redelijke en billijke te doen. Wij richten deze beschuldiging ook niet tegen de IND-medewerkers. Zij zijn bang hun baan te verliezen, als zij niet de opdrachten van hun meesters uitvoeren. Ook zij zijn verantwoordelijk, maar aan hen is niet de staatsmacht toegekend om hun meerderen binnen de grenzen van het Recht te houden. Dit is wel het geval voor het GIEA. De beschuldiging staat.

Heel specifiek, de beschuldiging staat tegen rechter mr. D. Haan.

Wij zijn van mening dat niet alleen het Hof het vonnis *a quo* dient te vernietigen, maar dat de Hofpresident hem erop attent dient te maken dat er in het Gerecht geen rechtsvrije ruimte kan zijn. Aan een beroep op mensenrechten en de redelijkheid/billijkheid mag door het Gerecht nooit ongemotiveerd voorbij worden gegaan.

Geredetwist kan worden of de term 'fascistisch legisme' deze aanval op onze rechtsstaat (niet een 'wetstaat') wel goed omschrijft. Immers zo erg als vóór en vooral tijdens de Tweede Wereldoorlog is het nog niet. Dat is correct. Maar de tendens is er wel en hetgeen het GIEA in deze zaak heeft gedaan overschrijdt de grenzen van het aanvaardbare. In die betekenis wordt de term hier gebruikt. Ondergetekende kent geen betere term.

Dit is onze weloverwogen mening. Wij kunnen hier niet langer over zwijgen. Noch is dit de eerste keer dat rechter Haan de grenzen van het aanvaardbare heeft overschreden. In een andere zaak hebben wij er in hoger beroep melding van gemaakt dat hij tijdens mondelinge behandeling IEA op luide toon te kennen gaf: '*Vreemdelingen horen hier niet thuis!*', maar dit niet in het vonnis had opgenomen, zodat wij daar in hoger beroep geen grief tegen konden formuleren. Ons is onbekend of het Hof hem hierover heeft aangesproken, maar het spreekt voor zich dat een rechter die er zo over denkt, niet onbevooroordeeld over vreemdelingen-procedures kan oordelen.

Het vonnis *a quo* in de onderhavige procedure toont dit aan.

Conclusie: De 'aannee' van het GIEA is ongemotiveerd en onjuist.

Grief 2

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3 dat Perea een VB-aanvraag kan indienen, indien hij meent om klemmende redenen van humanitaire aard daartoe aanspraak op te kunnen maken.

Toelichting

Het is onduidelijk waarom het GIEA deze overweging toevoegt. In de corresponderende zaak tussen ECCS en SZW hebben wij als productie V de e-mail wisseling tussen ondergetekende en de IND overgelegd, waarin gevraagd werd of het mogelijk was een tijdelijke vergunning op humanitaire grond aan Perea toe te kennen. De IND heeft ons schriftelijk geantwoord dat zulks NIET mogelijk is (zie prod. HB-4). Het GIEA kent deze productie en voegt deze overweging toe?

Hoe is dit te begrijpen? Wij lezen hierin een waarschijnlijk onbewuste poging om de verantwoordelijkheid voor de onmenselijke beslissing in deze zaak af te schuiven op de advocaat. Hij had zijn cliënt beter moeten bijstaan door een verblijfsaanvraag op grond van klemmende redenen van humanitaire aard in te dienen. Ook de Minister geeft te kennen wel mee te voelen met Perea, maar dat hij de ingediende aanvraag t.b.v. Perea wel gedwongen is af te wijzen, o.a. omdat Perea ouder is dan 45 jaar en het een zgn. nieuwe zgn. 'eerste aanvraag' betreft, zodat ook hem geen blaam treft. Ook de medewerker van de IND (die letterlijk zelf heeft aangegeven dat er geen mogelijkheid was om voor Perea op grond van klemmende redenen van humanitaire een tijdelijke VB af te geven) zingt mee in dit koor. In het Verweerschrift merkt hij op dat de ingediende aanvraag niet anders mag worden toe- of afgewezen dan binnen het kader van de aanvraag (zie blz. 2, punt 7). En, men raadt het al, hij (althans de Staatssecretaris op zijn advies) moet afwijzen, omdat er geen TWV is afgegeven.

Niemand treft blaam. De advocaat is een domkop! Hij had het anders moeten aanpakken, dan zouden zij allemaal wel hebben meegewerkt! Zij allen vergeten dat het de Minister van SZW was die de eerste TWV-aanvraag afwees (volstrekt niet op meevoelende wijze), dat het wederom de Minister SZW was die de tweede TWV-aanvraag afwees (waarin van enige meeleven zo mogelijk nog minder sprake was; neen, de aanvrager ECCS werd ervan beschuldigd misbruik te willen maken!) en dat het vervolgens de IND was die de tweede VB-aanvraag afwees (en voor zover wij weten op de eerste nooit beschikt heeft). Dit terwijl de Minister van V&J een discretionaire bevoegdheid is gegeven in art. 9, lid 1 sub c WtuBES, zodat hij op grond van klemmende redenen van humanitaire aard de VB-aanvraag had mogen toewijzen. M.a.w. de IND is helemaal niet verplicht om af te wijzen. Art. 5.48 BtuBES, waarnaar de IND verwijst om aan te geven dat zij geen andere keus hebben dan om af te wijzen, is van lagere rang dan de WtuBES. De Minister van V&J c.q. de IND kan ALTIJD toewijzen (ook tegen lagere wetgeving in), omdat het WtuBES-artikel discretionair is geformuleerd! Bovendien, kan ook de IND Perea's beroep op verscheidene mensenrechten op zijn minst in overweging nemen en daaraan toetsen om vervolgens te beslissen dat inderdaad toegewezen moet worden. De IND kiest er echter voor om het beroep op mensenrechten volkomen buiten beschouwing te laten!

De gepoogde schuld-afschuiverij is onoprecht.

Kort en goed, zowel bij de Minister van SZW, als bij de IND (de Minister c.q. Staatssecretaris van V&J) als bij het GIEA ontbreekt de wil om toe te wijzen. Het betreft immers een vreemdeling! Dat zijn geen mensen. Daartegen mag gediscrimineerd worden en het is niet erg als ze doodgaan. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat deze wil zou veranderen als een ander soort aanvraag zou worden ingediend, die bovendien, aldus de IND zelf, niet mogelijk is.

Nogmaals: lust men nog peultjes?

Wie een betere term kent dan 'fascistisch legisme', wordt verzocht ons te verlichten.

Wij zijn verbijsterd dat dit zo gaat. Ons verstand is niet ontwikkeld genoeg om dit te begrijpen.

Conclusie: Inzake deze grief wordt gerefereerd aan de wijsheid van het Hof.

WESHALVE het het Hof moge behagen:

primair:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit hoger beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat aan appellant een VB wordt verstrekt gelijk verzocht of op grond van klemmende redenen van humanitaire aard en wel aldus dat cfm. art. 50 lid 4 WarBES deze uitspraak in de plaats treedt van de afgewezen beschikking *a quo*;

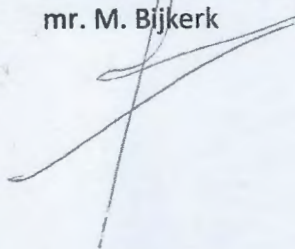
subsidiar:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en de Minister c.q. de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van de cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de Minister c.q. de Staatssecretaris alsnog de aangevraagde VB aan appellant dient af te geven, dan wel de Minister c.q. de Staatssecretaris die aanwijzingen te geven die het Hof in goede justitie geraten voorkomt,

zowel primair als subsidiair kosten rechtens.

Bonaire, 2 april 2020

Namens appellante,
mr. M. Bijkerk

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA
zittingsplaats Bonaire

Uitspraak

in het geding tussen:

Ruben Ernesto PEREA RUIZ,
verblijvend in Colombia,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Bijkerk, advocaat,

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. P.J. de Graaf, werkzaam bij de IND Caribisch Nederland.

Procesverloop

Bij besluit van 15 november 2018 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel 'arbeid in loondienst' (de aanvraag) afgewezen (de afwijzing).

Bij besluit van 20 november 2019, uitgereikt op 21 november 2019, (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het Gerecht heeft de zaak, gevoegd met de zaak met nummer War BES BON201900384, ter openbare zitting behandeld op 22 januari 2019. Partijen hebben zich daar doen vertegenwoordigen door hun gemachtigde.

Na de zitting heeft het Gerecht de zaken gesplitst om daarin uitspraak te doen.

Overwegingen

1. Aan de bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing van de aanvraag heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser niet in het bezit was van een tewerkstellingsvergunning (twv).

2. Bij uitspraak van heden in de zaak met kenmerk War BES BON201900384, heeft het Gerecht het beroep ongegrond verklaard zodat nu aangenomen moet worden dat verweerder de afwijzing van de in het geding zijnde verblijfsaanvraag op goede gronden heeft gehandhaafd.

3. Voor zover eiser meent dat hij vanwege een schrijnende situatie of andere (humanitaire) redenen recht heeft op een verblijfsvergunning dan wel op een andere vorm van toestemming tot verblijf, kan hij een daartoe strekkende aanvraag indienen.

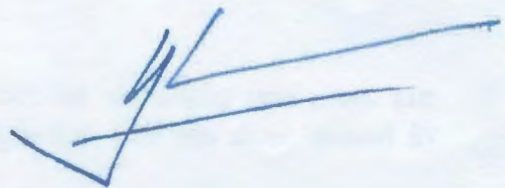
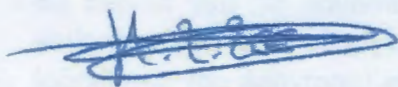
4. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

5. Het Gerecht ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslissing

Het Gerecht verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. D. Haan en uitgesproken in het openbaar op 27 februari 2020 in aanwezigheid van mr. H.L. Loef, griffier.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open binnen zes weken na kennisgeving van deze uitspraak. Zie hoofdstuk 5 van de War BES.

Gedeelte uit de rede van president Maarten Feteris bij de installatie van Martin Kuijer als raadsheer in de Hoge Raad (7 januari 2020)

(...) De wegen van rechter en politiek kruisen elkaar in een rechtsstaat onvermijdelijk. Omdat iedereen in zo'n staat, dus ook de overheid, zich aan de wet en meer algemeen aan het recht heeft te houden, en omdat het laatste woord daarover in concrete gevallen aan de rechter is. Niet aan de uitvoerende of wetgevende macht, omdat het er juist om kan gaan of hun handelen of nalaten rechtmatig was. Als zij daarover als enige zelf een oordeel zouden kunnen geven, zou dat lijken op een slager die als enige zijn eigen vlees keurt. Nu is het natuurlijk alleen maar goed als een slager kritisch kijkt, ruikt en proeft van zijn eigen vlees. Evenzo is het heel belangrijk dat de wetgever bij de totstandkoming van wetten kritisch beoordeelt of zijn eigen producten in strijd zijn met regels van hoger orde, zoals verdragen. Maar zo'n interne toets, hoe hoogwaardig ook, kan niet het laatste woord zijn. De essentie van verdeling van overheidsmacht binnen een rechtsstaat is dat er tussen de verschillende overheids machten zogenoemde 'checks and balances' bestaan. Daarbij past dat de rechter als derde staatsmacht een zekere controle uitoefent op de wetgevende en uitvoerende macht, en kan beoordelen of deze instanties rechtmatig hebben gehandeld. De bestuursrechter beslist aan de lopende band of bestuursbesluiten van de uitvoerende macht, zoals vergunningen en belastingaanslagen, rechtmatig zijn. Ook kan de rechter beoordelen of nalaten van de overheid onrechtmatig is omdat soms uit regels van het recht, zoals internationale afspraken, een positieve verplichting tot handelen voor de overheid voortvloeit. En op alle terreinen van het recht behoort het in Nederland tot de natuurlijke taak van de rechter om te beoordelen of de toepassing van wettelijke voorschriften in overeenstemming is met regels van hogere orde, zoals regels van EU-recht en internationale verdragen. Verschillende Europese verdragen gaan er ook van uit dat het laatste woord hierover aan de rechter is, door de interpretatie van Europees recht uiteindelijk te leggen bij een van de Europese gerechtshoven, het Hof van Justitie van de EU of het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Zulke rechterlijke beslissingen kunnen de politiek raken. Ze beperken de bewegingsvrijheid van politieke organen, simpelweg omdat ook die zich aan de spelregels van het recht moeten houden. En rechtsregels zijn er in de loop der jaren op steeds meer terreinen gekomen, met name doordat politieke organen zelf hebben gekozen voor uitbreiding van de wetgeving en voor een groeiend netwerk van internationale verdragen. De rechter gaat met dit soort oordelen niet op andermans stoel zitten, hij blijft met beslissingen over de rechtmatigheid van overheidshandelen volledig op eigen terrein. Met erkenning van een ruime, vaak zeer ruime marge voor politieke besluitvorming. Maar die marge gaat niet zo

ver dat de politiek onrechtmatige besluiten zou mogen nemen, dat wetgever en bestuur een stoel met illegale randjes zouden kunnen claimen en bezetten. In een democratische rechtsstaat is geen plaats voor een rechtsvrije ruimte. Daarmee is overigens niet gezegd dat de rechter zijn beslissing op politieke overwegingen zou mogen of zelfs moeten nemen. Integendeel. Het is aan politieke organen om de keuzes te maken die bepalen hoe onze samenleving behoort te worden ingericht, binnen de grenzen van het recht. Keerzijde daarvan is dat politieke overwegingen geen rol behoren te spelen bij de keuzes die rechters moeten maken bij hun beslissing wat al dan niet rechtmatig is. De rechter moet daarover beslissen op basis van het geldende recht, niet op basis van persoonlijke voorkeuren en overwegingen en dus ook niet op basis van politieke overwegingen. Zo weet ik van veel van mijn collega's niet wat hun politieke voorkeur is, hoewel ik met hen al meer dan 10 jaar regelmatig intensieve debatten in raadkamer voer. (...)

DE WavBES: EEN MISDAAD TEGEN DE MENSELIJKEID

Achtendertigste Open Brief aan de Zittende Magistratuur

De WavBES?? *What the hell* is dat? Laat nu terzijde of men moet zeggen 'mensheid' of 'menselijkheid'? Dat is een discussie apart. Wij menen dat er een nuanceverschil in betekenis is tussen de twee. Maar zoek dit verder zelf maar uit. Het is niet essentieel.

But what the heck is de 'WavBES? Nooit van gehoord! Nou, dat is misschien maar goed ook, want het is een misdaad tegen de menselijkheid. Het is niet menselijk. Het is in strijd met het natuurrecht, waar ieders recht op leven zeker deel van uitmaakt. Denkt u van niet?

Niet alleen de eigen (nationale) burger heeft het recht op leven. Iedereen, dus ieder mens, heeft dat recht. Alleen als men vindt dat

vreemdelingen geen mens zijn, zou men kunnen beweren dat zij geen recht op leven hebben. En sommigen denken zo helaas. Vreemdelingen zijn immers 'vreemd'!? In het Engels worden zij in de wet zelfs aangeduid als 'aliens', alsof ze van een andere planeet afkomstig zijn!

Maar alleen nationalistische fascistten denken dat vreemdelingen geen mensen zijn. En gelukkig zijn die nog in de minderheid. Maar, pas op! Ze rukken op. Zij zijn ook al geïnfiltreerd in de rechterlijke macht, waar men ze eigenlijk niet zou verwachten en waar ze ook niet thuis horen. Helaas zijn de redelijke rechters niet sterk genoeg om ze in toom te houden, hetgeen logisch is, juist omdat zij redelijk zijn. Zo is het dat de Sluipende Staatsgreep voort kan sluipen en overal zijn tentakels in krijgt.

Over de 'Sluipende Staatsgreep in het Westen' vindt men een artikel in het gratis e-book 'Paleis van Ma'at', blz. 4. Men vindt het hier: www.arcocarib.com

Wij waarschuwen, maar weten ook niet goed wat er tegen deze staatsgreep te doen is, anders dan niet met ze meewerken. Men kan immers redelijke rechters niet aanraden onredelijk te worden alleen maar om de nationalistische fascisten tegen te houden. Maar men hoeft hen niet te faciliteren en zeker niet met ze te collaboreren. Doe dus niet wat de Hoge Raad tijdens de Tweede Wereldoorlog deed in het Toetsingsarrest van 1942. Daarin collaboreerden de Hoge Raadsleden wel met de Duitse bezetter (zie het artikel 'Met Gelijke Munt Betalen' in het boek 'Paleis van Ma'at', Deel 2, blz. 10 e.v. Men vindt dit e-book hier: www.arcocarib.com

Terug naar de WavBES. Dit is een afkorting van: 'Wet arbeid Vreemdelingen' voor de BES-eilanden. Deze wet (en dit geldt idem dito voor de Curaçaose Landsverordening arbeid vreemdelingen, de 'Lav') verbiedt werkgevers vreemdelingen in dienst te nemen zonder een tewerkstellingsvergunning (TWV). Dit komt er dus op neer dat het gros van de vreemdelingen niet mag werken zonder vergunning.

De WavBES (en ook de 'Lav'; een *laffe* wet) draait het weliswaar om en zegt dat een *werkgever* de vreemdeling niet mag laten werken zonder een TWV, maar dit is een trucje. Want dit betekent indirect dat de meeste *vreemdelingen* niet kunnen werken zonder vergunning. De meesten zijn immers werknemers en zijn dus afhankelijk van hun werkgevers. Waarom de wetgever zulke trucjes in de wet opneemt, wordt uitgelegd in het slot van dit artikel.

Stelt u zich eens voor dat de regering tegen de eigen nationale burger zou zeggen dat hij niet mag werken zonder vergunning. Dit zou een gerechtvaardigde reden

zijn om zo'n regering desnoods met geweld weg te jagen. Want zonder werk kan een mens niet leven. Het recht om te mogen werken en daarmee zijn dagelijks brood te verdienen is een afgeleide van het fundamenteelste mensenrecht dat bestaat, t.w. het recht op leven. Immers zonder werk, geen inkomen en dus geen voedsel. Dan gaat men dood. Een verbod om te mogen werken schendt dus een ieders recht op leven.

Art. 6 Int. Covenant on Civil and Political Rights luidt:

1. Every human being has the inherent right to life. This right shall be protected by law. No one shall be arbitrarily deprived of his life.

Het recht op leven moet dus beschermd worden door de wet. Het van het recht op leven afgeleide recht op arbeid dus ook. De WavBES is een wet die dus het recht op leven niet beschermt, maar afbreekt. Ja, alleen voor vreemdelingen dan. Vergeef het ons, lezer. Wij hebben een handicap. We vergeten steeds dat vreemdelingen geen mensen zijn. Wat dom toch van ons!

De WavBES is een misdaad tegen de menselijkheid. Want vreemdelingen zijn wel mensen! En die misdaad kan men niet wegnemen met het trucje om het alleen de *werkgevers* te verbieden om vreemdelingen zonder TWV werk te geven. Dit trucje is bedacht, omdat men het

mensen niet kwalijk kan nemen dat ze gaan werken om zich in leven te houden, ook al hebben ze geen werkvergunning. Immers, hoe kan men iemand die werkt nu straffen, omdat hij werkt? Immers, werken is niet alleen een mensenrecht, het is eveneens deel van het natuurrecht. Maar de werkgever kan men wel straffen. En dat doet de overheid dan ook middels flinke boetes. En door de werkgevers te straffen kunnen de meeste vreemdelingen dus ook niet werken. Die moeten dus maar gaan stelen om te leven.

Stelt u zich eens voor dat u moest vluchten naar een ander land om politieke of economische reden. En dat u dan zo zou worden behandeld. Hoe zou u zich voelen?

Zowel werkgevers als werknemers die de WavBES overtreden door vreemdelingen te laten werken zonder vergunning, hebben het morele recht aan hun kant. Wij zullen hen altijd verdedigen. Maar ze hebben de wet tegen zich. Het is dus oppassen!

Bonaire, 25 augustus 2019

Voor Stichting Golden Meand Society (GMS)

M. Bijkerk

Michiel Bijkerk

From: Peter De Graaf <Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com>
Sent: Thursday, October 04, 2018 7:52 AM
To: 'Michiel Bijkerk'
Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

4

Geachte heer Bijkerk,

Voortgezet verblijf is voor vreemdelingen die verblijf hebben gehad in het kader van gezinshereniging/gezinsvorming, waar hier geen sprake van is.

Verder dient er bij klemmende redenen van humanitaire aard sprake te zijn van bijzondere, schrijnende omstandigheden

waardoor een vreemdeling onder geen beding terug kan naar zijn land van herkomst.

De door u opgegeven reden(en) vallen hier niet onder.

Ook zie ik dat uw cliënt altijd arbeid in loondienst heeft gehad.

Ik wijs u in dit verband nog op de toelichting, waarin is opgenomen dat deze bevoegdheid niet ziet op situaties, waarin de vreemdeling in de openbare lichamen wil verblijven op een grond die wel in het besluit is opgenomen, maar aan een of meer van de voorwaarden niet is voldaan.

Groet,

Peter de Graaf

Van: Michiel Bijkerk [mailto:abogado.bijkerk@gmail.com]

Verzonden: woensdag 3 oktober 2018 5:19

Aan: Peter De Graaf

Onderwerp: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf,

Hieruit lees ik dat de clause waar ik op doel de discretionaire bevoegdheid is. Dat betekent dan dat o.g.v. humanitaire redenen van klemmende aard een vergunning kan worden verleend.

Ander alternatief is voortgezet verblijf o.g.v. 5.24 BTU BES.

Gaarne uw commentaar.

Bij voorbaat dank.

M.vr.gr.
M. Bijkerk

From: Peter De Graaf [mailto:Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com]

Sent: Wednesday, October 03, 2018 5:04 PM

To: 'Michiel Bijkerk' <abogado.bijkerk@gmail.com>

Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

From: Michiel Bijkerk <abogado.bijkerk@gmail.com>
Sent: Wednesday, October 03, 2018 5:19 PM
To: 'Peter De Graaf'
Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf,

Hieruit lees ik dat de clause waar ik op doel de discretionaire bevoegdheid is. Dat betekent dan dat o.g.v. humanitaire redenen van klemmende aard een vergunning kan worden verleend.

Ander alternatief is voortgezet verblijf o.g.v. 5.24 BTU BES.

Gaarne uw commentaar.
Bij voorbaat dank.

M.vr.gr.
M. Bijkerk

From: Peter De Graaf [mailto:Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com]
Sent: Wednesday, October 03, 2018 5:04 PM
To: 'Michiel Bijkerk' <abogado.bijkerk@gmail.com>
Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer Bijkerk,

Ik verwijst u gemakshalve naar de Toelichting op artikel 5.2 derde lid BTU BES:

Van de in het derde lid gegeven bevoegdheid zal terughoudend gebruik worden gemaakt. Omdat het hier om bijzondere onvoorziene gevallen gaat, zal de vreemdeling bij de indiening van de aanvraag nadrukkelijk moeten aangeven waarom de verblijfsvergunning naar zijn mening moet worden verleend, en de aanvraag met de nodige gegevens en bescheiden onderbouwen. De in het derde lid gegeven bevoegdheid is niet onbeperkt. Uit het in de WTU-BES neergelegde onderscheid tussen de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 6 en de verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met internationale bescherming als bedoeld in artikel 12a van de WTU-BES vloeit voort dat de vreemdeling die bij de aanvraag geen «reguliere» gronden aanvoert, maar gronden die verband houden met bescherming, niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning «regulier». Die vreemdeling zal een aanvraag moeten indienen tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met internationale bescherming. Indien de vreemdeling in de openbare lichamen wil verblijven om een reden die nauw verband houdt met de situatie in het land van herkomst, ligt het in de rede dat hij een aanvraag indient tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met internationale bescherming als bedoeld in artikel 12a. In die procedure is de vreemdeling in de gelegenheid naar behoren toe te lichten waarom hij bescherming nodig te hebben. Bovendien verschaft die procedure een betere gelegenheid die beschermingsgerelateerde gronden op hun merites te beoordelen. Een en ander komt tot uitdrukking in het derde lid. Het derde lid strekt er niet toe vreemdelingen die in het verleden een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met bescherming hebben gevraagd, de mogelijkheid te ontnemen nadien een verblijfsvergunning op reguliere gronden aan te vragen, indien zij verblijven in de openbare lichamen beogen op reguliere gronden, ook niet, indien die niet nadrukkelijk zijn benoemd. Het derde lid ziet slechts op gevallen waarin de vreemdeling in de openbare lichamen wil verblijven op een reguliere grond die nadrukkelijk niet is geregeld en om die reden aanleiding kan vormen voor een afzonderlijke beperking. Op de vraag of de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid kan worden verleend, zijn de algemene, in artikel 9, eerste lid, van de WTU-BES genoemde afwijzingsgronden van toepassing. Aan een dergelijke vergunning kunnen met het verblijfsdoel verband houdende voorwaarden, en voorschriften, worden verbonden. De in het derde lid gegeven bevoegdheid ziet niet op situaties, waarin de vreemdeling in de openbare lichamen wil verblijven op een grond die wel in het besluit is opgenomen, maar aan een of meer van de voorwaarden niet wordt voldaan. In een dergelijke situatie wordt de verblijfsvergunning als regel niet verleend. Door middel van de imperatief geformuleerde verleningsgronden wordt een aanspraak op de verlening van de verblijfsvergunning verleend. In die bepalingen is slechts die aanspraak afgebakend, maar dat brengt nog niet mee dat in andere gevallen de verblijfsvergunning niet kan worden verleend. De bevoegdheid om in andere gevallen de vergunning onder de gevraagde beperking wel te verlenen, is daarmee niet noodzakelijkerwijs ingeperkt. In dat verband wordt

gewezen op de beperking verband houdend met gezinshereniging en gezinsvorming. In de artikelen 5.9 tot en met 5.18 is voorgeschreven wanneer die vergunning in ieder geval wordt verleend. Buiten die geval-len resteert discretionaire bevoegdheid. Die ruimte zal nader worden ingevuld met beleidsregels in de CTU-BES.

Groet,

Peter de Graaf

Van: Michiel Bijkerk [<mailto:abogado.bijkerk@gmail.com>]

Verzonden: woensdag 3 oktober 2018 4:53

Aan: Peter De Graaf

Onderwerp: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf,

Er is sprake van urgente medische vervolgbehandeling voor een zeer ernstige zelfs levensgevaarlijke ziekte.

Dit lijkt mij een klemmende reden van humanitaire aard.

Ter info. Dhr. Perea heeft ongeveer 10 tot 11 jaar op Bonaire gewerkt en vebleven. Verblijfsgaten zijn er de ooraak van dat hij geen vergunning voor onbepaalde tijd heeft. Had hij dat wel, dan zou hij thans geen enkel probleem hebben. Dan zou hij geholpen worden om de ziekte te kunnen overwinnen.

Als klemmende redenen van humanitaire aard niet kunnen leiden tot een andere beperking, wanneer zou CTU hoofdstuk 3 par. 1.2 (slot) dan wel kunnen worden toegepast? Of is dit een dode letter?

Gaarne uw commentaar.

Bij voorbaat dank.

M.vr.gr.

M. Bijkerk

From: Peter De Graaf [<mailto:Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com>]

Sent: Wednesday, October 03, 2018 4:35 PM

To: 'Michiel Bijkerk' <abogado.bijkerk@gmail.com>

Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer Bijkerk,

Ik zien geen grond om een vergunning voor bepaalde tijd te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 5.2 lid 1 BTU BES.

In de CTU hoofdstuk 3 par. 1.2. staat opgenomen dat er weinig gebruik gemaakt wordt van de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te verlenen op grond van een andere beperking dan de beperkingen genoemd in artikel 5.2 lid 1 BTU BES, dit om precedentwerking te voorkomen.

In het geval er een grond wordt gezien om een vergunning te verlenen onder een andere beperking (die uw cliënt overigens zelf dient aan te geven) , dan moet dit ook voorgelegd worden aan de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid in Nederland.

Omdat betrokkene niet in aanmerking komt voor een vergunning o.g.v. een andere beperking dan genoemd in artikel 5.2 lid 1 BTU BES, dient betrokkene een aanvraag in te dienen o.g.v. een van de beperkingen zoals genoemd in artikel 5.2 lid 1 BTU BES.

Groet,

Peter de Graaf

Van: Michiel Bijkerk [<mailto:abogado.bijkerk@gmail.com>]

Verzonden: woensdag 3 oktober 2018 3:39

Aan: Peter De Graaf

Onderwerp: FW: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf,

Dank voor uw mail van gisteren.

De werkgever is niet gearriveerd.

Het bericht is nu over een week.

Maar dat duurt te lang.

Kan ik hem instrueren om een aanvraag
in te dienen op grond van Hfst 3, art. 1.2 slot CTU BES.

Welk formulier moet hij dan aanvragen?

Gaarne bericht, waarvoor bij voorbaat dank.

M.vr.gr.

M. Bijkerk

From: Michiel Bijkerk [<mailto:abogado.bijkerk@gmail.com>]

Sent: Tuesday, October 02, 2018 4:06 PM

To: 'Peter De Graaf' <Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com>

Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf,

Ikzelf denk aan een tijdelijke vergunning op grond van Hfst 3, art. 1.2 slot.

Maar ik moet eerst contact opneem met de werkgever.

Die arriveert vanavond op het eiland.

Dus dat wordt dan helaas morgen.
Ik kom hierop z.s.m. terug.

M.vr.gr.
M. Bijkerk

From: Peter De Graaf [<mailto:Peter.DeGraaf@rijksdienstCN.com>]
Sent: Tuesday, October 02, 2018 3:22 PM
To: Michiel Bijkerk <abogado.bijkerk@gmail.com>; IND <ind@rijksdienstCN.com>
Cc: Lucia Elena Pikeri <LuciaElena.Pikeri@rijksdienstCN.com>
Subject: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer Bijkerk,

De enige optie die ik zie is dat uw cliënt bij ons een nieuwe aanvraag indient waar wij eventueel met spoed op kunnen beslissen.

Als dat arbeid in loondienst is dan zij wij in deze ook afhankelijk van SZW.

Met vriendelijke groet,

Peter de Graaf

Van: Michiel Bijkerk [<mailto:abogado.bijkerk@gmail.com>]
Verzonden: dinsdag 2 oktober 2018 3:03
Aan: IND
CC: Peter De Graaf; Lucia Elena Pikeri
Onderwerp: RE: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf en mv. Pikeri,

Gaarne uw reactie op onderstaande mail.

Bij voorbaat dank.

Hoogachtend,
mr. M. Bijkerk

From: IND [<mailto:ind@rijksdienstCN.com>]
Sent: Tuesday, October 02, 2018 8:44 AM
To: 'abogado.bijkerk@gmail.com' <abogado.bijkerk@gmail.com>
Subject: FW: URGENTIE Verzoek om info

Geachte hr. Bijkerk,

Wij danken u voor uw mail.

Het wordt geregistreerd en doorgestuurd naar de betrokken afdeling, die uw verzoek inhoudelijk in behandeling zal nemen.

Wij vertrouwen u zo voldoende te hebben geïnformeerd.

met vriendelijke groet,

Aida Margarita
Medewerker Ondersteuning

Rijksdienst Caribisch Nederland
IND (Immigratie- en Naturalisatiedienst)
Kaya Pedro Luis Brion 12 | Bonaire | Caribisch Nederland

T 715-8330

F 717-2772

I 8536

IND@RijksdienstCN.com

<http://www.rijksdienstcn.com>

Van: Michiel Bijkerk [<mailto:abogado.bijkerk@gmail.com>]

Verzonden: maandag 1 oktober 2018 4:35

Aan: Peter De Graaf; Lucia Elena Pikeri

Onderwerp: URGENTIE Verzoek om info

Geachte heer de Graaf en/of mv. Pikeri,

Gaarne uw urgente aandacht voor dhr. Ruben Ernesto PEREA RUIZ.

Dhr. Perea heeft longkanker. Hij is op 14 oktober 2017 door ZVK uitgezonden voor behandeling naar Colombia. Hij is op 26 september 2018 teruggekeerd om zijn status als vreemdeling te regelen.

De medische behandeling is goed gegaan, maar hij moet weer terug voor nieuwe behandeling (minder zware chemo-therapie).

Dienieuwe behandeling moet

Hij werd ziek ongeveer een maand voordat zijn verblijfsvergunning afliep. Hij is uitgezonden naar Colombia omstreeks het moment dat zijn vergunning afliep. Hij heeft geen nieuwe vergunning aangevraagd tijdens zijn afwezigheid voor medische behandeling in Colombia.

Dr. Miranda is zijn huisarts. Zie bijgaand bericht.
Het acute probleem is thans dat hij op zeer korte termijn naar Colombia terugmoet voor behandeling.
Kan hij een (tijdelijke) vergunning verkrijgen voor zo'n situatie?

Gaare bericht, waarvoor bij voorbaat dank.

**Hoogachtend,
mr. M. Bijkerk**

**mr. M. Bijkerk
Advocaat
Seru Grandi # 80
Bonaire CN
Tel: 00599 - 7962650**

Dit bericht kan informatie bevatten die niet voor u is bestemd. Indien u niet de geadresseerde bent of dit bericht abusievelijk aan u is toegezonden, wordt u verzocht dat aan de afzender te melden en het bericht te verwijderen. De Staat aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade, van welke aard ook, die verband houdt met risico's verbonden aan het elektronisch verzenden van berichten.

This message may contain information that is not intended for you. If you are not the addressee or if this message was sent to you by mistake, you are requested to inform the sender and delete the message. The State accepts no liability for damage of any kind resulting from the risks inherent in the electronic transmission of messages.